

Диковина

Леонід Глібов

Ішли у город дечого купити
Два чоловіка із селян —
Гордій та Севастян.
Гордій умів на світі жити,
Куток свій щиро поважав,
Далеко щастя не шукав,-
Шукають щастя нещасливі,-
Воно само його знайшло,
В своїм добрі, на рідній ниві
І виросло, і розцвіло.
От Севастян — се друге діло;
Тому інаково щастило,
Не близький світ топтав:
Не тільки в Крим ходив, в Туреччині бував,
Далеко десь, аж біля моря;
Набрався розуму, довідався дива й горя;
Один був гріх: і не дихне,
Як не брехне.
— Що,— каже,— тут ми топчемось з тобою,
Мовляли, з хати до млина?
Он за балканською горою —
Чудесна, брате, сторона!
Жаль про одно, погана доля склалась:
Не знать кому вона досталась...
Згадав я огірки... які вони у вас?
Буває, нічого й кусати,
А там — не тільки більші нас,
Ще більші навіть хати! —
Зареготавсь Гордій і став йому казати:
— Так як же його в біса їсти?
Сокирою рубать? Гуртом, чи що б то, гризти?
— Еге,— зам'явся Севастян,— гуртом їдять.
— Диковина! — Гордій мовляє.-
Чого на світі не буває!
От хоч і тут... чи бачиш той місток?
Надивовижу всім турецький огірок,
А наш місток диковина не тая,

Чи є в Туреччині така?
— Що ж там таке? — питає Севастян.-
Який там бог послав талан?
— Такий талан,— Гордій йому мовляє,-
Що декого до смерті налякає.
Правдивий чоловік і їдь, і йди,
Не сподіваючись біди,
Ану поткнись брехун — утне таку шкоду:
Розсунеться — і той шубовсть у воду.
Була торік тут приключка страшна:
Шубовснув пан один і старшина.
— Он воно як! Се дивне діло!
Признаться, де вже я не був,
Такого дива і не чув...-
Промовив Севастян несміло.
— Ото ж то й то! — плете Гордій.-
Місточок неабиякий!
Твій огірок — диковина сказати —
Нехай би як гарбуз, а то ще більше хати! —
Розсердивсь неборак: — Який ти молодець!
Попереду ще треба знати,
Які там в біса хати —
Неначе курінець,
Такі, що ледве можна влізти,
Лягти або присісти.-
Отак балакають, ідуть,
Вже й потомилися, аж ноги волочуть.
До города дорога й не далека,
Не забариться б перейти,
Та як на те така стояла спека,
Що й місця не знайти;
У холодку — і там парня, аж в'ялить,
Бо сонечко вогнем неначе палить.
Ідуть... от-от місток... блищить уже й вода.
"От,— дума Севастян,— біда..."
— Та й душно ж! — каже він,— морока!.
А що, бак, річка тут глибока?
— Найглибше під містком, сажнів у два води,-
Сказав Гордій,— а далі хоч бреди,-
Прехитра, пане-брате, річка,
Дарма що невеличка,-

Одначе Севастян придумав, що сказать:
— Бач, курява яка, чобіт і не пізнать...
Ходім ми просто через річку;
Обмиєм чоботи та й вийдем на травичку,-
І ближче, і чистіш.
— Еге,— додав Гордій,— і охвітніш...

Брехню, як бачте, добре чеше
Мій Севастян,
А інший неборак із городян
І Севастяна перебреше.
1891.